

Kim Ir Sen

Odrzucimy linię lewacko-
awanturniczą i wcielimy w życie
kurs rewolucyjno-organizacyjny

<http://maopd.wordpress.com/>

*Przemówienie na naradzie kierowniczej kadry partyjnej i komsomolskiej w Menwolgu
w powiecie Jańczy 20 maja 1931 roku.*

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

Korean Friendship Association Polska

2014

Towarzysze!

Światowy kryzys ekonomiczny, który się zaczął w 1929 roku wywołał z niszczycielską siłą opętańczy wyścig zbrojeń w mocarstwach imperialistycznych i wzmógł ich pożądlive dążenie do agresji zewnętrznej.

Imperialiści japońscy skłonni są szukać wyjścia z kryzysu ekonomicznego w wojnie agresywnej na kontynencie i naruszając prawa do koncesji takich mocarstw Imperialistycznych jak Anglia, USA i Francja, otwarcie szykują się do zagarnięcia rozległego terytorium Chin, dysponujących niezliczonymi zasobami naturalnymi ziemi i wielkimi zasobami siły roboczej. W celu zabezpieczenia sobie „trwałości zaplecza” japońscy imperialiści-agresorzy, zaślepieni przygotowaniem do agresywnej wojny na kontynencie, zaczęli jeszcze bardziej wzmagać kolonialne represje i eksploatację narodu koreańskiego.

W miarę wzmaganie kolonialnego panowania imperializmu japońskiego jeszcze bardziej pogarsza się sytuacja narodu koreańskiego i zaostrzają się z każdym dniem sprzeczności pomiędzy japońskimi imperialistami i narodem koreańskim. Opór narodu koreańskiego wobec reżymu kolonialnego Imperializmu japońskiego narasta. Masy ludowe rozwijają czynną walkę przeciwko imperializmowi japońskiemu, która przybiera coraz bardziej masowy charakter.

Cały kraj ogarnia fala energicznych wystąpień robotników, chłopów i młodzieży uczącej się przeciwko kolonialnym represjom japońskiego imperializmu, przybierają one formę masowej gwałtownej walki.

Ukształtowana sytuacja i wysoki duch rewolucyjny robotników, chłopów, uczącej się młodzieży naszego kraju wymagają od koreańskich komunistów podniesienia antyjapońskiej walki narodowo-wyzwoleńczej na wyższy szczebel.

Walka zbrojna stanowi na danym etapie jedyną drogę dla dalszego podniesienia antyjapońskiego ruchu narodowo-wyzwoleńczego na wyższy szczebel zgodnie z wymaganiami subiektywnych i obiektywnych przesłanek rewolucji w naszym kraju.

Opierając się o swoje reakcyjne siły zbrojne, japońscy Imperialistyczni zbójcy urzeczywistniają swoje panowanie nad naszym krajem i narzucają narodowi koreańskiemu niewolnicze życie kolonialne. Bez broni w rękach nie możemy zwyciężyć uzbrojonych po zęby Imperialistów japońskich, nie możemy osiągnąć odrodzenia i niepodległości Ojczyzny.

Jednakże bezzwłocznie, bez odpowiedniego przygotowania nie można zaczynać walki zbrojnej. I jeśli dokładnie nie są przygotowane siły rewolucyjne, to żadna walka rewolucyjna nie może uwieńczyć się zwycięstwem.

Tylko w tym przypadku, gdy siły rewolucyjne przejdą pełne przygotowanie, można będzie rozwinąć walkę zbrojną i zwyciężyć japońskich imperialistów.

Po to, aby poprowadzić czynną walkę przeciwko japońskim imperialistycznym agresorom, powinniśmy systematycznie przygotowywać się i stale pomnażać swoje siły rewolucyjne. Nieprzygotowane bezsensownie ślepe powstanie nigdy nie może sprzyjać wzrostowi sił rewolucyjnych, a przeciwnie, przynosi ogromną szkodę rewolucji.

Analizujemy teraz głęboko poważną lekcję powstania 30 maja, ostatecznie po to, aby dokonać zdecydowanego zwrotu w dziele przygotowania sił rewolucyjnych w momencie, gdy na porządku dziennym staje kwestia podniesienia antyjapońskiej walki narodowowyzwoleńczej na wyższy szczebel.

Fracjoniści-służalcy zorganizowali bezsensowne powstanie 30 maja we Wschodniej Mandżurii tylko dla osiągnięcia swoich celów frakcyjnych. Nie mając ani dokładnego planu organizacji powstania, ani przygotowania organizacyjnego ku temu, stworzyli oni „sztab powstania” i wszędzie podnosili masy chłopów do wtargnięcia do miast. W rezultacie 30 maja 1930 roku w miastach Lunczinie, Tutaogu, Erdaogu, Nanjańplnie, Czemańdunie, Jańdzi, Dunfosy i w innych ważniejszych rejonach Wschodniej Mandżurii wybuchły gwałtowne walki. W tym czasie zostały zburzone i spalone budynki japońskiego konsulatu, - Stowarzyszenia Koreańczyków, zamieszkujących w Mandżurii, wydziału finansowego Towarzystwa Wschodnio-Kolonialnego, szkół podstawowych, elektrowni, mosty kolejowe; zostali zabici elementy projapońskie, obszarnicy i kapitaliści.

Na ulicach wystąpiły krwawe starcia bezbronnych uczestników powstania z wojskami japońskimi i policją. Wielu z naszych towarzyszy stało się ofiarami represji tych uzbrojonych wrogów, przelała się krew mas ludowych. Japońska policja i jej agenci przeczesywali wszystkie wsie, aresztowali i wsadzali do więzienia licznych koreańskich chłopów i dziewczęta, poddawali ich surowym torturom, barbarzyńsko zabijali.

Oszukana przez politykę rozpalania międzynarodowości wrogości, prowadzonej przez japońskich imperialistycznych zaborców, reakcyjna soldateska Chin przy ich poparciu i pod pretekstem „aresztowania koreańskich komunistów” wyprawiała masowe pogromy. Girińska władza prowincjonalna wyznaczyła dowódcę 7-go pułku Wan-Szu- Tana, stacjonującego w Duńhua, na dowódcę ekspedycji karnej i rzuciła wielotysięczną armię na masowe zabójstwa, areszty i zamykanie do więzień niewinnych chłopów koreańskich.

W ciągu minionego roku japońscy imperialiści i kuomintangowska soldateska aresztowała i rzuciła do więzień dziesiątki tysięcy Koreańczyków w wieku młodym i średnim. Setki z nich zostało zabite na miejscu wypadku. Setki aresztowanych komunistów koreańskich zostało przeniesione do więzienia „Sodemun” w Seulu. Gdy do tego dodać jeszcze tych, którzy

zginęli w dniu powstania w starciach z wrogiem, tych co stali się ofiarami tortur wroga i rannych, to liczba Koreańczyków, którzy zginęli i ucierpieli, przelali krew wyniesie tysiące.

W wyniku tego, obecnie, wsie Wschodniej Mandżurii, zamieszkałe przez Koreańczyków, są ogarnięte strachem. Rewolucyjne organizacje są rozbite, niektórzy towarzysze, szczęśliwym przypadkiem uniknęli aresztu, nie znajdują sobie miejsca, masy chłopskie są przestraszone przez wrogi terror.

Musimy, jak można najszybciej poprawić ukształtowaną poważną sytuację, odbudować organizacje rewolucyjne, podnieść rewolucyjnego ducha mas i doprowadzić do nowego wstępu rewolucji koreańskiej. Dlatego jest rzeczą ważną wszechstronne przeanalizowanie awanturniczego ślepego powstania 30 maja i wyciągnięcie z niego prawidłowej nauki.

W czym tkwią główne przyczyny porażki powstania 30 maja?

Po pierwsze w tym, że frakcyjniści-służalcy byli zarażeni dogmatyzmem i drobnoburżuazyjnym heroizmem.

Zamiast wyciągnięcia niezbędnych nauk z tego faktu, że Komunistyczna Partia Korei, utworzona w 1925 roku, została rozwiązana z powodu walk frakcyjnych, frakcyjniści nawet w Mandżurii pod szyldem „odbudowy partii” na wszelki sposób dążyli tylko do rozszerzenia sił swojego ugrupowania, rozbili siły rewolucyjne. Za te działania frakcyjniści byli poddawani krytyce ze strony Kominternu. A tym razem wpadła im do głowy bzdurna myśl, że mogą zdobyć zaufanie przez „walkę”, że kierując się zasadą „w jednym państwie — jedna partia”, będą wstępować do Komunistycznej Partii Chin. W rezultacie tej bzdury właśnie wynikło awanturnicze ślepe powstanie 30 maja. Frakcyjniści-służalcy, zasiadający w kierownictwie tego ruchu, nie myśleli o Interesach rewolucji, ich nie niepokoiły masowe ofiary. Wykorzystali oni powstanie, jako środek na rozstawienie siebie i swojego ugrupowania, dla zasłużenia na zaufanie Kominternu i zabezpieczenia kierowniczej pozycji swojego ugrupowania.

Zarażeni żądzą sławy i służalczą, frakcyjniści nie mogli nie zabrnąć w okowy dogmatyzmu — tańczyli oni w takt cudzej muzyki.

Widząc, że wewnątrz partii innego kraju przez pewien czas panowała lewacka awanturnicza linia w kwestii powstania, frakcyjniści-służalcy, nie przeanalizowali tego, czy jest to linia słuszna czy nie, czy odpowiada ona konkretnej sytuacji naszej rewolucji, czy nie i bezmyślnie poderwali do powstania wielką ilość rewolucyjnie nastrojonych ludzi, co doprowadziło do licznych bezsensownych ofiar i przyniosło sprawie rewolucji ogromną stratę.

Po drugie, w tym, że powstanie było urzeczywistniane według ultralewackich zasad.

Frakcjonisci-służalcy nie mieli dokładnego wyobrażenia o specyfice danego etapu rewolucji koreańskiej, nie byli uzbrojeni w naukową strategię i taktykę. Wychodząc tylko z subiektywnych dążeń, wysunęli oni nierealne ultralewackie hasła bojowe i wznieci powstanie. Organizatorzy powstania, negując antyimperialistyczny, antyfeudalny demokratyczny charakter rewolucji koreańskiej, wystąpili z ultra- lewackimi hasłami „Zbudować władzę rad robotników i chłopów”, „Precz z ugrupowaniem Czońyibu, filiami towarzystw Singanchwe i Kynuchwe”. Wzywali oni masy do likwidacji wszystkich obszarników i kapitalistów, nie patrząc na to, że pewna część z nich jest rzeczywiście projapońska a część — jest nastrojona przeciwko japońskiemu imperializmowi. W niektórych rejonach zostały dopuszczone lewackie błędy. Frakcjonisci palili zboże bez rozróżniania u wszystkich obszarników i kułaków. Uważając elementy chwiejne za popleczników wroga, likwidowali tych, których można było przyciągnąć na stronę rewolucji.

Tego rodzaju lewackie działania nie dawały możliwości rozwijania rewolucyjnego zrywu z buntowanych mas, przeszkadzały ich świadomemu udziałowi w walce i w szczególności, siały strach i niepewność wśród licznych antyjapońsko nastrojonych ludzi, których można było pozyskać na stronę rewolucji.

Po trzecie, w tym, że powstanie zostało rozpoczęte bez dostatecznego przygotowania i naukowego uzasadnienia, awanturniczko.

Powstanie może uwieńczyć się zwycięstwem jedynie wówczas, gdy dojrzały obiektywne i subiektywne przesłanki, a siły rewolucyjne są w pełni przygotowane, gdy powstanie prowadzi się pod warunkiem zdecydowanego natarcia z dokładnym planem, prawidłową strategią i taktyką. Jednakże organizatorzy powstania 30 maja, nie czyniąc prawidłowej analizy i określenia sytuacji rewolucyjnej, nie uwzględniając stosunku swoich sił i sił wroga, nie mając dokładnego planu, bez przeprowadzenia wszechstronnego przygotowania, rozpoczęli awanturnicze ślepe powstanie.

W tym czasie siły rewolucyjnych organizacji we Wschodniej Mandżurii były jeszcze słabe, ponieważ były one stworzone zupełnie niedawno i masy nie przeszły szkoły hartu organizacyjnego. Nie patrząc na to; frakcjonisci bez dostatecznego rewolucyjnego wychowania mas poderwali je do powstania. Dlatego niektórzy uczestnicy powstania, nie posiadający jeszcze rozwiniętej świadomości klasowej, wzięli w nim udział, nie zdając sobie sprawy dostatecznie jasno z jego celów i znaczenia. W niektórych rejonach organizacje masowe dopiero zaczynały się tworzyć a powstanie organizowano z pomocą gróźb i szantażu i oczywiście nie znajdowało ono czynnego poparcia rewolucyjnie nastrojonych mas. Dlatego w takich rejonach sztab powstania, nie przeciwstawiając się znikomemu białemu terrorowi wroga, był od razu rozwiązywany. W rezultacie lewackie ślepe powstanie 30 maja doprowadziło do licznych ofiar, poniosło klęskę z powodu tego, że zostało

stłumione tysiącami żołnierzy zjednoczonych doborowych wojsk imperialistycznej Japonii i kuomintangowskiej reakcyjnej soldateski.

A jakie są następstwa powstania 30 maja?

Tkwią one przede wszystkim w tym, że została osłabiona więź organizacji rewolucyjnych z masami i masy zostały oderwane od organizacji rewolucyjnych.

Widząc, że powstanie poniosło klęskę a represje i zabójstwa ze strony wroga coraz bardziej się nasilają, masy, które nie mając hartu organizacyjnego brały udział w powstaniu bez dostatecznego przygotowania ideowego, utraciły wiarę w zwycięstwo i ubolewały, że weszły na drogę walki. Doszło nawet do tego, że w obliczu wzmożenia wrogiej grabieży w stosunku do niewinnych ludzi niektórzy poczęli myśleć: „Partia Komunistyczna skazuje nas na zagładę”. Pociągnęło to za sobą poważne następstwa — autorytet komunistów w masach upadł i niemało ludzi w strachu odsunęło się od organizacji rewolucyjnych.

Ponadto, w rezultacie tego, że walka była prowadzona w lewackim kierunku, niemało ludzi z tych, których można było pozyskać na stronę antyjapońskiej rewolucji narodowo-wyzwoleńczej i z którymi razem można było prowadzić walkę, przeszło na stronę wroga.

Następstwa powstania polegają na tym, następnie, że straciliśmy aktywność rewolucyjną, dopiero co zaczynający się tworzyć i przede wszystkim całe kierownicze jądro rewolucyjne w terenie.

We Wschodniej Mandżurii w toku rozwoju rozlicznych form masowej walki przeciwko imperialistom japońskim i ich poplecznikom powstały organizacje rewolucyjne, wyrosli młodzi komuniści. Na tej podstawie we wszystkich rejonach zaczęło się tworzyć kierownicze jądro rewolucyjne.

W tym właśnie czasie zostało zorganizowane bezsensowne powstanie, — w rezultacie którego zginęły dziesiątki wspaniałych młodych komunistów — kierownicze jądro rewolucyjne a setki współtowarzyszy rewolucji i tysiące antyjapońsko nastrojonych ludzi było aresztowanych i rzuconych do więzień. I tak z powodu utraty wielu komunistów i przede wszystkim kierowniczego jądra rewolucyjnego, organizacje rewolucyjne we Wschodniej Mandżurii zderzyły się z trudnościami w dziele odbudowy rozgromionych sił rewolucyjnych, rozszerzenia sieci organizacji rewolucyjnych w nowych miejscowościach i osiągnięcia nowego wznoszenia walki rewolucyjnej. Utrata wielu towarzyszy z kierowniczego jądra rewolucyjnego, wyrosłego w wieloletnim socjalistycznym ruchu oświatowym i w toku walki, stanowi poważną stratę dla rewolucji.

Następstwem powstania jest następnie rozgromienie większości terenowych organizacji rewolucyjnych.

W różnych rejonach Wschodniej Mandżurii, w których już od dawna zaczął się rozwijać socjalistyczny ruch oświatowy, zostało stworzone niemało rewolucyjnych awangardowych i masowych organizacji, które z dnia na dzień umacniały się i rozwijały. Jednakże w rezultacie powstania organizacje rewolucyjne w tych rejonach zostały rozbite i odkryte, były poddawane represjom ze strony wroga. I to zadało im poważne straty. W ten sposób masy, pozbawione swoich organizacji, nie wiedzą co mają czynić i znajdują się w strachu i panice.

Ponadto, powstanie 30 maja, dało wrogom powód dla demagogii i rozwijania barbarzyńskich represji, a w szczególności, pomogło japońskim imperialistom w urzeczywistnieniu ich polityki rozpalania międzynarodowości wrogości. Z winy ultralewackich organizatorów powstania zostały dokonane ordynarne działania — spalone budynki szkół, prowadzonych przez japońskich imperialistycznych zaborców, zboża, należące do obszarników. Dało to wrogom możliwość jeszcze bardziej zaciekle rozpowszechniać wieści, że „Koreańscy komuniści — to zabójcy, podpalacze”, „Koreańscy komuniści — to bandyci, palący zboże chińczykom”. Dało to powód japońskim imperialistom do podżegania kuomintangowskiej soldateski do barbarzyńskich zabójstw Koreańczyków.

Wraz z tym, japońscy Imperialiści pod pretekstem ochrony swoich obywateli, zamieszkujących w Mandżurii i ustanowienia tam swojego panowania nad Koreańczykami organizują „ruch na rzecz marszu wojsk japońskich do Mandżurii”.

Kuomintangowska soldateska, oszukana przez politykę rozpalania międzynarodowości wrogości, prowadzoną przez japońskich imperialistów, występując z oskarżeniem, że „Koreańczycy — to poplecznicy japońskiego imperializmu”, zaczęła bez rozróżniania zabijać Koreańczyków. I to doprowadziło do zaostrzenia stosunków pomiędzy narodami koreańskim i chińskim.

Towarzysze!

Lewackie awanturnicze ślepe powstanie 30 maja przyniosło naszej rewolucji bardzo poważne straty. Jednakże nie powinniśmy być w nastroju klęski, jak ci którzy wahają się i rezygnują wobec czasowych trudności. Na drodze rewolucji mogą być różne trudności, przeszkody i zakłócenia, mogą być czasowe niepowodzenia i ofiary.

W danym momencie walka rewolucyjna we Wschodniej Mandżurii przeżywa poważny kryzys z powodu następstw lewackiego awanturniczego ślepego powstania 30 maja. Jednakże jeśli opracujemy prawidłową linię i kurs oraz będziemy walczyć kierując się nimi, to organizacje rewolucyjne zostaną odbudowane, siły rewolucyjne jeszcze bardziej się umocnią i walka rewolucyjna rozgorzeje z nową siłą.

Jakiej linii i kursu należy się trzymać w walce?

Przede wszystkim powinniśmy występować przeciwko ślepemu lewackiemu awanturnictwu frakcjonistów-służalców, wzmacniać pracę organizacyjno-polityczną w masach, z tym aby przygotować się do oczekującej bardziej rozstrzygającej bitwy, to znaczy trzeba wzmacniać pracę przygotowawczą dla rozwoju antyjapońskiej walki narodowyzwolenczej i przede wszystkim walki zbrojnej na nowy szczebel.

Wynik rewolucji zależy od tego, na ile dobrze są przygotowane własne siły rewolucyjne.

Obecnie, wydaje się, że japoński imperializm jest silny a rewolucyjne siły znacznie słabsze. Lecz jeśli my, komuniści, osiągniemy nieprzerwane rozszerzanie się i umacnianie swoich sił rewolucyjnych, wykorzystamy sprzeczności pomiędzy imperialistyczną Japonią i Związkiem Radzieckim, sprzeczności pomiędzy imperialistyczną Japonią i koloniami, sprzeczności pomiędzy imperialistyczną Japonią i innymi państwami imperialistycznymi, postawimy wrogów w skrajnie kłopotliwej sytuacji i przy poparciu klasy robotniczej i uciskanych narodów całego świata oraz z pomocą walki zbrojnej zadamy japońskim imperialistom rozstrzygający cios, to na pewno osiągniemy odrodzenie Ojczyzny.

Najważniejsze zadanie, stojące dzisiaj przed komunistami koreańskimi — to konsekwentne wcielenie w życie kursu rewolucyjno-organizacyjnego, skierowanego na mocne zespolenie podstawowych mas rewolucji, jak monolit zespolenie wokół nich rozlicznych warstw sił antyjapońskich, zjednoczenie całej naszej narodowości w jedną siłę polityczną.

Dlatego, po pierwsze należy umocnić kierownicze jądro rewolucyjne i podnieść jego samodzielną rolę.

Po to, aby umiejętnie organizować i rozwijać walkę rewolucyjną zgodnie z wymaganiami nieprzerwanie zmieniającej się sytuacji, należy posiadać kierownicze jądro w każdym rejonie, które lepiej od innych zna sytuację w swoim rejonie, przygotowane pod względem politycznym i dysponujące zdolnościami organizacyjnymi. Tym bardziej w warunkach naszej nielegalnej działalności rewolucyjnej, kiedy wypada nam prawie samodzielnie prowadzić swoją pracę zgodnie ze specyfiką każdego rejonu aktualną koniecznością staje się stworzenie rewolucyjnego jądra kierowniczego. Gdy będziemy mieli chociaż jednego czy dwóch przygotowanych towarzyszy w kierowniczym jądrze każdego rejonu, to zdołamy pomyślnie urzeczywistnić zakładanie oparcia rewolucji w masach, wychowując i zespalając robotników i chłopów.

Dlatego we wszystkich rejonach należy wybrać przygotowanych ludzi, z wysoko rozwiniętą świadomością klasową, którzy są przeniknięci rewolucyjnym duchem bojowym, dysponują zdolnościami organizacyjnymi, cieszą się zaufaniem w masach! którym jest właściwy wielki rozmach działalności. Spośród nich należy tworzyć kierownicze jądro.

Ważnym zadaniem w przygotowaniu kierowniczego jądra jest mocne uzbrojenie tego jądra rewolucyjnymi ideami marksistowsko- leninowskimi.

Jedynie uzbroiwszy rewolucyjnymi ideami marksizmu-leninizmu, kierownicze jądro w każdych trudnych i złożonych okolicznościach potrafi zdecydowanie walczyć w imię rewolucji, głęboko przenikać w gęszcz mas robotniczych i chłopskich, dzielić z nimi troskę i radość, uzbrajać ich rewolucyjnymi ideami i wychowywać ich na nieugiętych rewolucyjnych bojowników. W dziele wychowania mas kierownicze jądro powinno dawać własny przykład, przejawiając aktywność w pracy w imię rewolucji i idąc na czele we wszystkich trudnych i niebezpiecznych sprawach.

Kierownicze jądro rewolucyjne powinno zerwać z prawicowymi i lewackimi odchyleniami, występującymi w przeszłości w pracy w dziedzinie organizacji i kierownictwa masami, konsekwentnie wcielić w życie nowy rewolucyjny kurs organizacyjny i dokonać wielkiego przełomu w przygotowywaniu sił rewolucyjnych. Kierownicze jądro powinno ujawnić, wziąć na ewidencję i wychować takich ludzi, którzy posiadają wysoką świadomość klasową i niezachwianą wolę do walki oraz mocno opierając się na nich energicznie rozwinąć pracę w dziedzinie organizacji i kierownictwa masami. Należy umacniać jądro rewolucyjne tymi, którzy w przeszłości wykazywali samozaparcie w walce a przede wszystkim tymi, którzy nie zważając na areszty i okrutne tortury wrogów, potrafili z godnością dochować tajemnicy organizacji.

Wraz z tym szczególnie ważne znaczenie dla rozwoju ruchu rewolucyjnego w naszym kraju posiada rozszerzenie i umocnienie szeregów Komsomołu kosztem młodych komunistów sprawdzonych w praktyce rewolucji. Teraz podstawową część aktywu z szerokich mas — chłopów koreańskich we Wschodniej Mandżurii, posiadającego wysoko rozwinięte dążenie do udziału w antyjapońskim ruchu rewolucyjnym i świadomość klasową, stanowi młodzież. Organizacje komsomolskie stworzone przez przodujące elementy spośród młodzieży, faktycznie torują na wsi drogę rewolucji, rewolucjonizują masy chłopskie. Polepszenie pracy w organizacjach komsomolskich pomoże nam bardziej pomyślnie stworzyć podstawy w przyszłości także dla stworzenia partii.

Dlatego trzeba zwracać uwagę w pierwszej kolejności na rozszerzenie i umocnienie organizacji komsomolskich, szeroko przyciągać do komsomołu przedsiębiorczą, rewolucyjnie nastrojoną, wrażliwą na wszystko przodującą młodzież. W szczególności organizacje komsomolskie powinny objąć młodych aktywistów ze Związku Antyimperialistycznego, Stowarzyszenia Chłopów, Stowarzyszenia Kobiet, którzy nie zważając na barbarzyńskie represje wroga, pomyślnie wykonali powierzone im zadania, prawidłowo wykorzystując legalne możliwości.

Po drugie, należy odbudować i uporządkować rozgromione organizacje masowe, wychować i zespolić szerokie masy i stworzyć tym samym trwałą bazę masową rewolucji.

Nie można urzeczywistnić rewolucji mniejszością komunistów, bez aktywnego poparcia i udziału szerokich mas. Aby wciągnąć masy do walki rewolucyjnej i uczynić je niezawodną siłą polityczną, należy uzbroić je duchem rewolucyjnym i szeroko jednoczyć w masowe organizacje, uczynić je zorganizowanymi. W ten sposób, szybka odbudowa organizacji masowych, dalsze ich rozszerzenie i umocnienie, podniesienie ich roli, posiada teraz bardzo ważne znaczenie dla umocnienia i oparcia rewolucji w masach drogą wychowania i zespolenia szerokich mas antyjapońskich.

Teraz z powodu powszechnych aresztów ze strony wroga organizacje masowe ulegają rozkładowi, masy znajdują się w stanie paniki. W tych warunkach powinniśmy koniecznie jeszcze energiczniej prowadzić pracę masowo-polityczną z tym, aby zaszczerpić przebudzonym masom ducha bojowego i szeroko przyciągać je do rewolucyjnych organizacji.

Dla odbudowy i uporządkowania organizacji masowych oraz dla ich rozszerzenia i umocnienia w pierwszej kolejności należy skierować do wszystkich rejonów dobrze przygotowane kadry kierownicze. Powinny one ujawnić i wziąć na ewidencję przodujące elementy spośród robotników i chłopów-biedniaków we wszystkich miejscowościach i opierając się na nich, odbudować rozgromione Stowarzyszenie Chłopów, Związek Antyimperialistyczny, Stowarzyszenie Kobiet i oddziały dziecięce, rozszerzyć ich szeregi.

Wraz z tym trzeba cały szereg przodujących kierowniczych pracowników oddelegować tam, gdzie jeszcze nie ma organizacji masowych, aby stworzyć tam Stowarzyszenie Chłopów, Związek Antyimperialistyczny, Rewolucyjne Stowarzyszenie Samopomocy, Stowarzyszenie Kobiet, dziecięce oddziały i inne antyjapońskie organizacje masowe. Trzeba się postarać, aby chłopcy i przede

wszystkim parobkowie i biedniacy zostali przyjęci do Stowarzyszenia Chłopów, część byłych uczestników Armii Niezawisłości i ruchu narodowego, posiadająca wysoką świadomość narodową — do Związku Antyimperialistycznego, ludzie, którzy odnoszą się do nas życzliwie i przestrzegają neutralność, ludzie, sympatyzujący z rewolucją, starzy — do Rewolucyjnego Stowarzyszenia Samopomocy, kobiety — do Stowarzyszenia Kobiet, dzieci — do komunistycznych oddziałów dziecięcych. Jednym słowem, wszystkich ludzi, występujących przeciwko japońskiemu Imperializmowi, należy włączyć do organizacji rewolucyjnych. Ponadto, spośród młodych i dorosłych, którzy otrzymali hart organizacyjny w organizacjach masowych i którzy są silni duchem bojowym, należy stworzyć czerwoną gwardię — półwojskową organizację, która będzie bronić organizacji rewolucyjnych i rewolucyjnie

nastrojonych mas przed zakusami wroga, trzeba stale szkolić członków tego pospolitego ruszenia w sprawach wojskowych, aby przygotować rewolucyjne siły zbrojne.

Po trzecie, dla umocnienia sił rewolucyjnych nie tylko należy organizować masy ale i hartować je w walce. Tylko w toku rewolucyjnej praktyki można wypiąstować jądro rewolucji, siły rewolucyjne mogą otrzymać hart bojowy. Jednakże nie należy podrywać masy na takie bezsensowne lewackie awanturnicze powstanie, jak powstanie 30 maja. Jedynie w warunkach walki rewolucyjnej, prowadzonej na podstawie prawidłowego rachunku stosunku sił własnych i sił wroga oraz na podstawie naukowej strategii i taktyki, może dojrzewać sytuacja rewolucyjna, uformować się kierownicze jądro rewolucyjne i zabezpieczyć się organizacyjny i rewolucyjny hart szerokich mas.

Zasada, której powinniśmy przestrzegać w taktyce walki — to stopniowe rozwijanie walki od małej skali do wielkiej, od ekonomicznej walki do politycznej, umiejętne łączenie legalnych, półlegalnych i nielegalnych form walki.

Należy przestrzegać tajemnicy organizacji rewolucyjnych i zachowywać wysoką czujność rewolucyjną w pracy, aby obronić przed represjami i dywersyjnymi działaniami wroga organizacje rewolucyjne i masy rewolucyjne.

Obecnie japońscy Imperialistyczni agresorzy wyłażą ze skóry, aby zdusić antyjapońskie siły rewolucyjne narodu koreańskiego krzepnące pod wpływami idei komunistycznych. Nasyłają oni w nasze szeregi swoich agentów i wykorzystując beztroskę i osłabienie czujności, starają się poznać tajemnice organizacji. Wróg jest chytry i przebiegły. Jeśli zostanie ujawniona tajemnica z winy jednego czy dwóch ludzi, wykazujących beztroskę i roztargnienie, to odbije się to zgubnie na rozwoju naszej rewolucyjnej działalności.

Tajemnica organizacji — to życie rewolucjonisty, przestrzeganie tajemnicy — to pierwszy obowiązek rewolucjonisty. Nie zważając na surowe represje ze strony wroga, wychowujemy masy, jednoczymy je w rewolucyjne organizacje, stwarzamy masową bazę rewolucji drogą nieprzerwanego rozszerzania organizacji. W warunkach tej trudnej walki powinniśmy stale zwiększać czujność, umacniać dyscyplinę, powinniśmy pracować elastycznie, święcie chronić tajemnicę. Zwłaszcza komsomolcy i inni członkowie rewolucyjnych organizacji nie powinni ulegać obietnicom, oszustwu i groźbom ze strony wroga, powinni oni za każdą cenę chronić tajemnicę organizacji rewolucyjnych.

Po czwarte, należy dokładać wszelkich sił, aby demaskować politykę rozpalania międzynarodowości wrogości, prowadzoną przez japońskich imperialistycznych agresorów i umacniać bojową przyjaźń i rewolucyjną spójność pomiędzy narodami koreańskim i chińskim.

Obecnie japońscy imperialiści, aktywnie rozpalając waśń i wrogość pomiędzy narodami koreańskim i chińskim, powstałą w rezultacie lewackiego awanturniczego ślepego powstania 30 maja, prowadząc swoją ulubioną politykę rozpalania międzynarodowości wrogości, rozdzielają i napuszczają na siebie wzajemnie antyjapońskie siły narodów koreańskiego i chińskiego i tym samym próbują lekko urzeczywistnić swoje agresywne zamiary.

Powinniśmy przekonywująco wyjaśniać robotnikom i chłopom Korei i Chin szkodliwe następstwa lewackiego awanturniczego powstania 30 maja, demaskować barbarzyńskie zabójstwa, dokonane przez kuomintangowską reakcyjną soldateskę, konsekwentnie demaskować podłą politykę napuszczania jednej narodowości przeciwko drugiej, prowadzoną przez japońskich imperialistów, przebiegle wykorzystujących czasową waśń pomiędzy narodami koreańskim i chińskim. W szczególności robotnikom i chłopom Korei i Chin należy wyraźnie wyjaśnić, kto jest ich prawdziwym przyjacielem a kto- wrogiem, aby oni ściśle zespolili się w walce przeciwko wspólnemu wrogowi narodów koreańskiego i chińskiego — japońskim imperialistom i ich poplecznikom.

W obecnych warunkach, kiedy coraz bardziej wzmaga się biały terror wroga przeciwko siłom rewolucyjnym a wielu ludzi nie przeniknęła świadomość polityczna, w swojej działalności będziemy się zderzać z licznymi trudnościami i przeszkodami. Jednakże powinniśmy niezachwianie dążyć do ocalenia narodu i ziemi ojczystej, skalanej przez japońskich imperialistycznych kolonizatorów, oddać wszystkie siły dla wcielenia w życie nowego kursu organizacyjnego.

Konsekwentnie wprowadzając w życie kurs rewolucyjno-organizacyjny, powinniśmy w najbliższym czasie osiągnąć podniesienie ruchu rewolucyjnego we Wschodniej Mandżurii a następnie w całej Korei, stworzyć niezawodną bazę dla rozwoju antyjapońskiej walki narodowowyzwoleńczej do poziomu zorganizowanej walki zbrojnej.